सीते महाकुलीनासि धर्मे च निरता सदा ।
इहाचर स्वधर्मं त्वं मा यथा मनसः सुखं ॥ ३ ॥
सीते यथा त्वां वक्ष्यामि तथा कार्यं त्वयाबले ।
वने दोषा हि बहवो वदतस्तान् निबोध मे ॥ ४ ॥
हितबुद्ध्या खलु वचो मयैतदभिधीयते ।
सीते विमुच्यतामेषा वनवासकृता मतिः ॥ ५ ॥
बहुदोषं हि कान्तारं वनमित्यभिधीयते ।
सदा सुखं न जानामि दुःखमेव सदा वनं ॥ ६ ॥
गिरिनिर्झरसंभूता गिरिनिर्दरवासिनां ।
सिंहानां निनदा दुःखाः श्रोतुं दुःखमतो वनं ॥ ७ ॥
क्रीडमानाश्च विश्रब्धा मत्ताः शून्ये महामृगाः ।
दृष्ट्वा समभिवर्तन्ते सीते दुःखमतो वनं ॥ ८ ॥
सग्राहाः सरितश्चैव पङ्कवत्यः सुदुस्तराः ।
मत्तैरपि गजैर्नित्यमतो दुःखतरं वनं ॥ ९ ॥
लताकण्टकसंकीर्णाः कृकवाकूपनादिताः ।
निरयाश्च सुदुःखाश्च मार्गा दुःखमतो वनं ॥ १० ॥
सुप्यते पर्णशय्यासु स्वयंभग्नासु भूतले ।
रात्रिषु श्रमखिन्नेन तस्माद्दुःखतरं वनं ॥ ११ ॥
अहोरात्रं च संतोषः कर्तव्यो नियतात्मना ।
फलैर्वृक्षावपतितैः सीते दुःखमतो वनं ॥ १२ ॥